

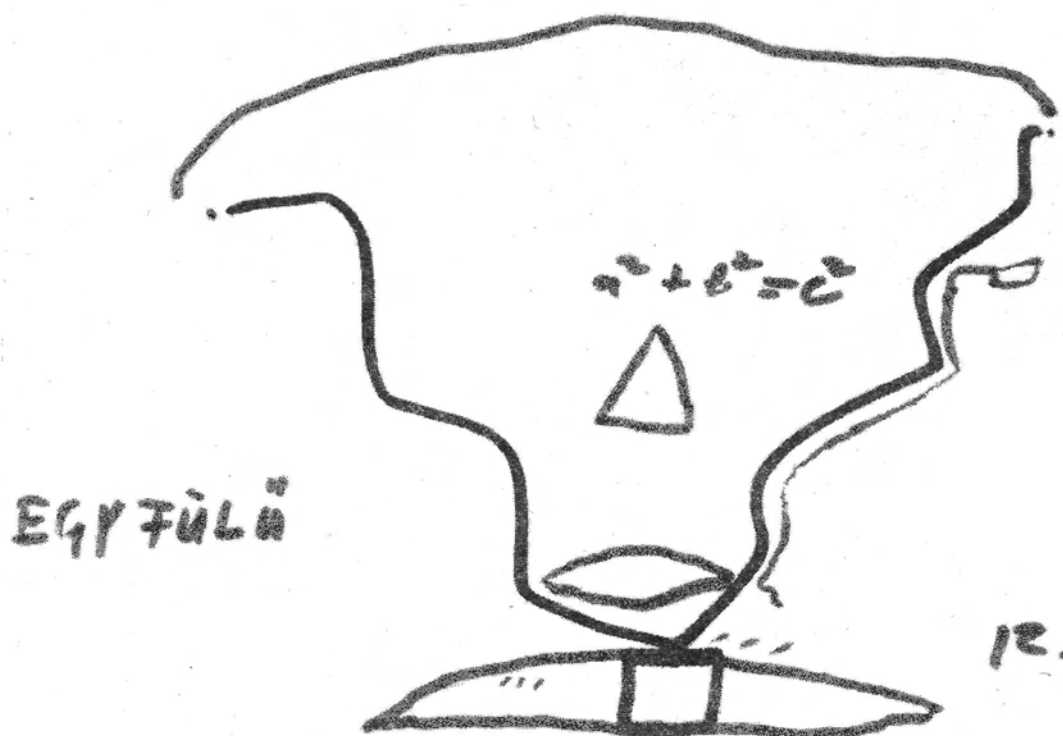
KÉTFÉLTEKE – KÉTTUDAT?

Őneki talán szakmája, nekem állapotom miatt látszott szükségesnek a közös rajzolás. A rajzvallomás bensőnket föltárja, s ezt a már-már régészeti szempontúságot fölismerve, haladtunk egyre lentebb az idegrendszer rejtett kultúrtörténeti rétegein.

Ő elkezdett egy rajzot, én befejeztem és címet adtam neki. Majd én kezdtem el egy új rajzot, ő fejezte be és címet adott neki. Próbáltam csalni: a magamról kifelé üzenő szépséget, jószágot piszmoztam a papírra, de ő ezt elfogadta, sőt, tovább szépítette, s ettől olyan őszinteségre kényszerített, hogy a bűn és a büntetés fogalma egylényegű, a jogi érvelésektől független cselekedetté, rajzolásává vált. A gyónás teljes felelősségét éreztem, miközben a rajznak csupán a fele volt az én munkám, a szégyen egyszemélyes, néma ceruzázás-bűnbánat, a papírlap közös. Ott rejtett bennem a skizofrén transzcendencia, a kettémetszett agy isteni és emberi részletekben.

Húsz éve még abszurd lett volna az az állítás, hogy az ember bal és jobb agyféltekéje két különböző tudatszintet, lelki folyamatot, két külön egyéniséget képvisel. Azaz: két különböző én lakik bennünk, nem a sokat emlegetett „jó” és „rossz” – hanem egy „beszédese” és a másik a „csöndes, néma”. A feltételezés nem abszurd. A bal félteke bizonyos dolgokban „többet tud”, mint a néma agyfél – de az utóbbinak is vannak a domináns féltekénél sokkal fejlettebb működései! Térbeli viszonyok ábrázolásában a csendes félteke többet tud, absztraktabb, mint a beszélő agyfél. Talán ezért csendes az Isten, és ezért üvölt az ember. A néma félteke látszik „harmonikusabbnak”.

Balogh Attila

Megjegyzés: A tudományos észrevételeket Hámori József „Az idegsejtől a gondolatig” (1982) című munkájából merítettem, de azért tartom indokoltnak azt, hogy külön ne jelöljem, mert az együttrajzolás analógiáját érzem.